

SKUPNOST SOCIALNEGA VARSTVA

To pot bo morda le šlo

O skupnosti socialnega varstva bežigradske občine je bilo doslej bore malo slišati. Morda nekoliko več pred osmimi leti, v prvem delegatskem obdobju. Tedaj je njen takratni izvršni odbor imel nekaj sej, toda le v prvem letu ustanovitve, potem pa je vse utihnilo. V drugem mandatu je bila skupnost socialnega varstva konstituirana

in zapisana le na papirju. Njenega obstoja in dejavnosti sploh ni bilo čutiti in so tako posamezne samoupravne skupnosti s področja socialnega varstva reševale probleme vsaka zase, brez usklajevalca odločitev.

Zdaj teče že tretje delegatsko obdobje. 7. julija je bila

prva seja skupščine skupnosti socialnega varstva. Skupščina je bila sklepčna in skupnost konstituirana. Delegati so za predsednika skupščine izvolili Miloša Radojevića, njegova namestnica pa je Radislava Zor. Izvoljene so bile tudi komisije in sicer komisija za usklajevanje programov socialnega varstva, za vprašanja socialne varnosti borcev in invalidov, komisija za splošne in administrativne zadeve ter tudi odbor za SLO in družbeno samozaščito. V komisijah so delegati vseh samoupravnih skupnosti s področja socialnega varstva in sicer otroškega varstva, socialnega skrbstva, pokojninskega in invalidskega zavarovanja SRS – enota Bežigrad, stanovanjske skupnosti in skupnosti za zaposlovanje. Komisija za socialno varnost borcev in invalidov je razširjena še z delegati občinskega odbora ZB, zdravstvene skupnosti, društva invalidov in zdravstvenega doma Ljubljana – enota Bežigrad.

Na prvi seji so delegati obravnavali osnutke več dokumentov kot na primer samoupravnih sporazumov o ustanovitvi občinske in mestne skupnosti socialnega varstva, o združevanju sredstev za financiranje dejavnosti in nalog mestne skupnosti socialnega varstva za leto 1982 ter osnutek statutarnega sklepa o oblikovanju in delu skupščine občinske skupnosti socialnega varstva in njenih organov.

Delegati so v navedenih osnutkih dali vrsto pripomb, med njimi nekaj zelo tehtnih, kar daje vedeti, da so gradivo preučili. To pa nakazuje, da bo občinska skupnost socialnega varstva končno le zaživela in uveljavila svojo ustavno pravico, da se pojavi kot 4. zbor občinske skupščine.

EDA KOMAVLI

Milena Šotra: Motiv iz Trebinja, olje na platnu, 1973

Slike Hercegovine

Razstavlja je slikarka Milena Šotra iz pobratene občine Trebinje

Olja, akvareli in pasteli Milene Šotra, sedemindvajset jih je bilo razstavljenih v Bežigradski galeriji, so bili tematsko večinoma krajine. Dela so večinoma nastala v nekaj zadnjih letih. V njih so sledi realizma, impresionizma in predvsem ekspresionizma.

Milena Šotra je doma iz vasi Pješivac pri Stoicu v Hercegovini. S študijem slikarstva je začela pri profesorju Petru Dobroviću na Kolarčevi akademiji v Beogradu leta 1936. Po nalogu partije je odpotovala v ZDA. Vmes se je ustavila v Parizu. V letih 1938/39 je nadaljevala študij na zasebni akademiji Andrea Lothea v Parizu. Tudi tu se je ukvarjala predvsem s študijem figure in pejzaža v ekspresionističnem slogu. Sama

pravi, da si nikdar ni želela ustvarjati kubistično. Slikar Maksimilijan Verko jo je v New Yorku seznanil s kiparjem in slikarjem Aleksandrom Arhipenkom. S študijem je nadaljevala v dveh njegovih ateljejih v Woodstocku in New Yorku. To je bilo v letih 1939-1941. Zatem je dobila štipendijo Trapahagen School na Akademiji uporabnih umetnostih – oddelek za modno kreatorstvo. Oblikovala je tudi časopise, revije, čestitke, ustvarjala karikature in risbe za napredna delavska gibanja v ZDA in Kanadi. Prizadevno je delovala tudi med izseljenci jugoslovanskih narodov. Ustanavljala je društva za pomoč naši NOV in našim zaveznikom. V ZDA je ustvarila tudi portret Veljka

Vlahovića, ki ga je uporabljal ves čas vojne napredni izseljenski tisk.

Po vrnitvi v domovino se zaradi družbeno-politične dejavnosti in službe ni popolnoma posvetila slikarstvu. Delala je kot član združenja srbskih, bosanskih in hercegovskih ter črnogorskih likovnih umetnikov. Bila je tudi med ustanovitelji beogradske skupine likovnikov »Osmi marec«. Intenzivneje je začela slikati po letu 1960.

Študijsko je potovala v ZDA, Kanado, Francijo, Italijo, Belgijo, Švico, Švedsko, Avstrijo, SZ, Poljsko, Češkoslovaško, Madžarsko, Bolgarijo, Turčijo in Libijo. Samostojno je razstavljala v Somerstetu (ZDA), Beogradu, Hercegovnem, Titogradu, Mostarju in drugih krajih v naši domovini. Zdej živi in dela v Herceg Novem.

MILOŠ BAŠIN

POGOVOR
Z MILO KAČIČ

Igra in verzi

Z Milo Kačić, dramsko igralko, ki je najbrže ni potrebno posebej predstavljati, smo se pogovarjali v Piranu, kjer preživlja poletje.

Koliko časa ste že upokojena?

»Mislim, da je preteklo že dvanajst let. Takrat so se mi nabrala leta za »penzijo«, v ospredju pa je bilo tudi vprašanje prevelikega števila žensk v igralskem ansamblu. To vprašanje, kot mi je znano, je še vedno v ospredju in če računate, da je letno v teatru šest premier, igralk pa dvajset ali čez, dela torej ni vedno za vse.»

Večkrat vas vidimo, oziroma poslušamo na televiziji in radiu, pa vseeno se mi zdi, da bi vas radi še večkrat?

»Na filmu, televiziji in radiu sodelujem pač tolikokrat, kolikor sem povabljena. Zakaj ne sodelujem več, tega ne sprašujte mene, vprašajte na primer tiste na TV!«

Koliko vlog ste odigrali v gledališču, ali ste si jih kdaj tudi lahko zbirali in ali je ostala katera od tistih, ki ste jih želeli igrati, neodigrana?

Vlog nisem nikoli štela. Ko sem leta 1976 praznovala 30 let odrskega dela, so izračunali, da sem do takrat nastopila v 4.000 predstavah. To najbrže ni malo. Nobene vloge si nisem nikoli izbirala, pač nisem imela nobene možnosti. O tem, katera vloga je bila moja neuresničena želja, pa ne bi želela govoriti, saj je od tedaj že precej dolgo.»

Kako pa sprejemate svoje vloge na filmu in na televiziji?

Tudi teh nastopov je bilo precej. Predvsem rada se spominjam nekaterih filmskih, še posebej pa vloge v filmu »To so gadje«, za katero sem prejela tudi zlato areno za najboljšo stransko vlogo. No, sicer pa naj še povem, da sebe na televiziji oziroma filmu nikoli ne gledam. Zakaj? Je pač tako.»

Foto: F. R.

Še obiskujete gledališče, kako gledate na sedanje uprizoritve?

»O, imam pripombe. Prvo kar me strašansko moti je to, zakaj sedaj v gledališčih tako »rjovejo« – mislim na tisto vpitje med celotno predstavo, ne tisto, kar vloga sicer zahteva. Drugo pa tisto večno slačenje, kar po moje tudi ni vedno na mestu.»

Zaradi vlog, ki jih odlikujejo humorne a življenjske resnice, vas ljudje radi gledajo. Kako pa v vsakdanjem življenju?

»Vesela sem srečanj z ljudmi, nemalokrat me ustavijo, kaj vprašajo – predvsem starejši, tisti iz moje generacije, no pa tudi otroci me pokličejo. Ti so tako prisrčni.»

Pišete tudi pesmi in z uspehom ste jih nekaj tudi izdali?

»Res je. Pisati sem začela nekako s šestnajstim leti, intenzivneje po vojni. Slovenskemu knjižnemu zavodu sem prve pesmi poslala v objavo leta 1947, objavljene pa so bile leta 1951. Bile so to ljubzenske meditativne pesmi. No, čez deset let je izšla pri Cankarjevi založbi zbirka Neodposlanih pesmi, ki so bile 1974 ponatisnjene. Tretja zbirka pesmi (zbor najboljših pesmi iz dosedanjih zbirk in nekaj novih zraven) pa sedaj čaka na izdajo.»

JANJA DOMITROVIČ

PO PRIREDITVI NA LJUBELJU

Zahvala republiškega odbora ZZB NOV Slovenije

Republiški odbor ZZB NOV Slovenije je našemu občinskemu odboru ZZB NOV in drugim družbenopolitičnim organizacijam, zlasti pa občinski skupščini Bežigrad, vsem sodelujočim – likovnikom in njihovim mentorjem, tabornikom, organizatorjem ter kulturnim delavcem, izrekel iskreno zahvalo za sodelovanje na desetem tradicionalnem srečanju bivših političnih zapornikov, internirancev in izgnancev ter drugih borcev ter mladine. Srečanje je bilo 12. junija na Ljubelju. Proslavo je letos organiziral Bežigrad.

V pismu republiškega odbora ZZB NOV je med drugim rečeno:

»Vaša občina se je še posebej zavzela za to srečanje in pripravila tudi nekaj novega. Zamisel o srečanju mladih likovnikov iz Bežigrada, Tržiča, Gorice, Obirja ter tabornikov iz Bežigrada in Tržiča je bila zelo posrečena in je popestrila srečanje z likovnimi izdelki, ki so lepo prikazali ta gorski ambient med vojno in sedaj.

Kulturni program, ki so ga pripravili vaši kulturni delavci skupaj z mladino, pa je bil prav tako izvrstno pripravljen in tudi izveden, čeprav je prireditev motil dež.»

D. R.

OBISK V POČITNIŠKEM DOMU ZA UPOKOJENCE V IZOLI

Oddih v prijetnem okolju

27. aprila je bil v Izoli dan v uporabo arhitektonsko nadvse privlačen ter funkcionalno opremljen Počitniški dom upokojujencev Slovenije. Ta dom, zgrajen je bil iz lastnih sredstev upokojujencev, ima 350 ležišč (od tega je 11 ležišč v

šestih sobah v celoti urejenih za bivanje invalidov), restavracijo in ostale spremljevalne prostore za družabnost ter 20 krat 8 metrov velik notranji bazen z ogrevano morsko vodo. V sosednji, prenovljeni nekdanji vili Ranieri pa so nadvse

okusno urejeni zunanji in notranji klubski prostori, namenjeni družabnim aktivnostim, biljardu itd. Vsak večer je živa glasba za razvedrilo in ples, tedensko prirejajo spoznavne večere itd. Vse sobe tega objekta (mimogrede naj zapišemo, da se vsa ogrevanja in vsa sanitarna voda napajata iz energije 266 na strehi postavljenih sončnih kolektorjev) imajo pogled na morje. Pod strokovnim vodstvom kopalniškega mojstra – rekreatorja – poteka kopanje na kopalnišču oziroma v bazenu, vsako jutro pa je organizirana tudi neobvezna jutrajna telovadba. Med mladim osebjem tega doma je tudi stalno zaposlena medicinska sestra, organizirana so tudi masaža, pedikura, kozmetične in frizerske storitve.

Gosti, ki so do sedaj preživeli svoj oddih v tem domu, ne skoparajo z lepimi besedami in s hvaležnostjo nad vtisi in svojim bivanjem. Kot smo se med kratkim obiskom lahko prepri-

čali tudi sami, se je ta mlad kolektiv svoje naloge lotil nadvse zagnano in z veliko volje, zavedajoč se, da je prav odnos do gosta in razumevanje njegovih želja poleg dobre hrane tisto, kar omogoča zadovoljstvo obiskovalcev.

Dom ima tudi lastno plažo oziroma kopalnišče, v kratkem bo nared tudi balinišče, kmalu pa bodo na malo marino privezali dve barčici oziroma motorna čolna za krajše izlete po morju.

Bivanje v tem domu B kategorije je v prvi vrsti omogočeno članom društev upokojujencev, v primeru nepolne zasedenosti pa tudi drugim gostom. Čas bivanja je praviloma deset dni, po želji gosta glede na razpoložljivost pa se bivanje lahko tudi podaljša.

In še cena? V sezoni je cena oskrbnega dne 480 din (članom DU je omogočen regres v višini 60 dinarjev), do te cene pa ima pravico tudi zakonec, ki nima lastnega dohoda.

JANJA DOMITROVIČ

OB OBČINSKEM PRAZNIKU

Sprejem za župnike

Koordinacijski odbor za urejanje odnosov med samoupravno družbo in verskimi skupnostmi pri predsedstvu občinske konference socialistične zveze, se je pod predsedstvom Joška Pirnarja sestel na redni seji. Kot vsako leto ob občinskem prazniku je tudi letos sledil sprejem za bežigradske župnike, ki jim je Joško Pirnar spregovoril o aktualnem družbenopolitičnem položaju doma in v svetu, beseda pa je tekla tudi o urejanju odprtih vprašanj med našo samoupravno družbo in verskimi skupnostmi za Bežigradom. Po skupnem kosilu so si na povabilo župnika iz Dola Franceta Novaka ogledali novo župnišče v Dolu.

S. D.